covy „Jugoslavie", klidněji stylisované, vetkává do svých řádků méně podrobných konkrétních dat, a to nejvíce diplomatických, ježto chce jen povšechněji orientovati rodáky *francouzské* a vábiti je pouze tím, co právě *jejich* zájem vzbuditi jest schopno. Naproti tomu auktorovi „Jugoslavie" tanula na mysli orientace *Čechoslováků*, jejichžto zájem o věc příbuzných s nimi Srbů již sám sebou vymáhá, aby byl úplněji ukojen četnějšími detaily. V obou publikacích namanuje se arci mnoho myšlenek shodných, a rovněž blahovolnost obou auktorů k věci jihoslovanské čtenář snadno z jejich knih vyciťuje. *Jar. Božek.*

Hejnic Otokar, Archiv kutnohorský. Díl prvý: Historický vývoj. V Praze, nákladem české akademie 1918. Stran 124.

Kutná Hora má po Praze jeden z nejvýznačnějších a nejbohatších archivů městských, třebas byl tento svého času za války třicetileté silně poškozen a o své staré součástky ochuzen. Archiv ten spojuje v sobě dnes několik různých celků, které teprve osudem svým pozdějším mechanicky v něm splynuly. Uspořádání jeho ujala se svého času již řada pracovníků, zdá se však, že k úplnému jeho uspořádání vlastně dosud nedošlo nikdy. Nynější jeho pořadatel professor Hejnic uveřejňuje v první části svých studií historický vývoj archivu jmenovaného, z něhož vidíme nejprve, kdo se větší nebo menší měrou na uspořádání jeho zúčastnil a že nedálo se to vždy způsobem nejvhodnějším, jakož i z kterých částí archiv povstal. Hlavní jeho dvě oddělení tvoří archiv městský a horní. K prvnímu patří archiv magistrátní, královského rychtáře, panský archiv lošanský a červenojanovický, jakož i archiv hospodářské správy městské. Horní oddělení pak povstalo sloučením horního a mincovního archivu a archivu pořádku havířského. V přílohách ukázkami objasněn jest způsob starého upravování archivních seznamů a třídění látky.
Kapras.

Říha B., Příspěvek k jazykové otázce u soudů. V Praze, 1918. — Nákladem spolku českých advokátů v král. českém. Stran 20.

Jazyková otázka u státních úřadů vůbec a soudů zvláště byla před zřízením českého státu ve všech našich zemích stále se vracející spornou otázkou. Spornou proto, že v ní vlivem vídeňských vlád a německé byrokracie nevládlo právo, nýbrž naprostá libovůle, jako tomu v starém Rakousku bylo i ve věcech jiných. Říhův příspěvek je poslední příspěvek k rozsáhlé literatuře, která o věci té vznikla, kde jsme se snažili ukázati, že zákon a právo je na naší straně, že nám patří rovnoprávnost v celém českém státě, byť tvořil tento tehdy součástku staré monarchie habsburské. Jde tu o vysvětlení, že Obnovené zřízení nepřestalo platiti ani v XIX. století, že jeho rozvedením jsou kabinetní listy z roku 1848, že tyto řádně byly jako zákon publikovány i praktikovány, že tedy rovnoprávnost ani vlastně nikdy nepřestala, a že nařízení později na její úkor vydaná jsou neplatná, poněvadž ruší zákon. To je v podstatě také obsah rozpravy Říhovy, která původně jsouc sepsána před převratem říjnovým